

K největším výrobním kapacitám Vyklic patřily hlubinné doly Neuhoftung (Nová naděje) I-III, Milada I-II a Ocelárna.

Ocelárna

Místo, kde původně těžil westphalenský důl Neuhoftung I si podnikatelé M. Arnolds a K. Kress vybrali pro výstavbu ocelárny, která podle původního záměru měla sloužit předurčeným výrobním programem pro potřeby hlubinných dolů. Výhodné položení místa vzhledem k sousedství bývalé železniční stanice Chabařovice mělo usnadnit hladký a levný přísun potřebných materiálů pro výrobu, ale i odbyt výrobků. Ocelárna byla postavena v roce 1894 a zpočátku vyráběla soukolí důlních vozíků a jiné náhradní díly pro okolní šachty. Provoz měl původně jednu desetitonovou martinskou pec a v průběhu první světové války byla dána do provozu již třetí Martinská pec a počet zaměstnanců se rozrostl na 500. To již vedl ocelárnu sám M. Arnolds, který převedl většinu provozů na válečnou výrobu. Již postarší Arnolds prodává továrnu v roce 1920 skupině podnikatelů tvořící akciovou společnost s názvem Chabařovická slévárna oceli, akc. spol. Vyklice u Ústí n. L. Ta po nepříliš dobrém úvodu zastavila slévárenský provoz a zahájila roku 1924 úspěšný program speciálních řeznických strojů na světové úrovni s vývozem výrobků po celé Evropě a Jižní Americe. Tento sortiment výrobků se udržel do roku 1940. V roce 1930 továrna změnila majitele, stal se jím továrník Taussig, a ten v červnu téhož roku obnovil slévárenský provoz. Roku 1933 byl slévárenský provoz vlivem světové krize opět zastaven, přičemž výroba řeznických strojů pokračovala dál s omezeným počtem 130-ti zaměstnanců. Po okupaci Sudet byl závod jako židovský majetek vyvlastněn a postaven pod komisařské vedení se zmocněncem Steinheissenem, který zde spolu s E. Lupferem v roce 1939 obnovil slévárenský provoz. Počet zaměstnanců se opět rozrůstal. Od roku 1940 do 1945 vedl ocelárnu říšskoněmecký občan dr. ing. Kukla. V průběhu II. svět. války byla zastavena výroba řeznických strojů a byl opět zaveden válečný program. Nedostatek pracovních sil byl řešen nasazením příslušníků okupovaných zemí, především Francouzů, Italů a dělníků z protektorátu, později i sovětských válečných zajatců. Pro ubytování nasazených pracovníků byly u ocelárny vystavěny tři dřevěné ubytovny. Závěr válečných událostí se promítl do úpadku pracovního nasazení natolik, že v dubnu 1945 byla zastavena výroba a majitel utekl do Německa. Po uklidnění poválečných dnů byla výroba v květnu 1945 opět zahájena. Továrna byla předána do národní správy Reinholdu Richterovi z Otovic, mistru v ocelárně a postupně dalším správcům, přičemž výrobním programem byly odlitky náhradních dílů pro důlní, hutní, chemický a slévárenský průmysl. Teplické strojírny měly ocelárnu pod správou před i při znárodnění průmyslu v roce 1948. V roce 1949 byl výrobní komplex převeden pod Západočeské strojírny n. p. Závod Alba Hořovice a v roce 1950 převzaly ocelárnu Spojené strojírny a slévárny B. Šmerala, n. p. Brno. Při reorganizaci průmyslu v r. 1953 byla ocelárna přičleněna k n. p. Severočeská armaturka v Ústí n. L.

Charakteristické pro nádvoří závodu se stala socha slévače odlitá v ocelárně. Umístěna do parčíku před správní budovu byla 10. 5. 1965. Téhož roku zaměstnávala ocelárna 416 zaměstnanců.

S rozvojem Lomu Chabařovice čekala ocelárna likvidace a likvidační program byl již zahájen. Změna přišla po roce 1989. Závod, který sloužil na dožití se dočkal investic do rozvoje. Výrobní program nabízel 4 000 tun odlitků ročně. Bohužel, ne vše se v přání 104 let dlouhé historie závodu vyplnilo a tak i další osud dnes již přidruženého provozu Severočeské armaturky a. s. je nejasný.

